

Тетяна Блага

Тернопільський національний економічний університет

ВІДОБРАЖЕННЯ ВИДАТКІВ НА ПОКРАЩЕННЯ І РЕМОНТ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ

Згідно з П(С)БО №7 основні засоби – це матеріальні активи, які підприємство або установа утримує з метою використання їх у процесі виробництва (діяльності) або постачання товарів, надання послуг, здавання в оренду іншим особам або для здійснення адміністративних і соціально-культурних функцій, очікуваний строк корисного використання (експлуатації) яких більше одного року (або операційного циклу, якщо він довший за рік) [1]. Затрати на ремонт являються головною складовою у структурі визначення фінансового результату установи. Він відображається у всіх формах звітності, що формується організацією та подається до податкових органів та органів статистики.

В установах та організаціях які здійснюють діяльність у різних сферах економіки широко застосовуються основні засоби. Установи здійснюють покращення та ремонти їх для отримання в подальшому економічної вигоди та підтримки їх у робочому стані.

При представленні обліку витрат на покращення і ремонти основних засобів у бухгалтерському обліку, доцільно врахувати який ефект дають такі заходи на зростання економічної вигоди в майбутніх періодах попередньо отриманих від застосування об'єкта основних засобів. Керівник установи(організації) приймає рішення чи робота налаштована на те щоб підвищити перспективу подальшого застосування об'єкта, що в подальшому призведе до економічних вигод в процесі його застосування. Суттєво враховувати значущість таких видатків та результати аналізу даного питання представлено у п.29 Методичних рекомендацій з бухгалтерського обліку основних засобів [2].

Видатки на повсякденне обслуговування предмета являються видатками на затрачені матеріали і будь-які другорядні деталі. Це зазначено в п. 12 МСБО 16 „Основні засоби”. Призначення таких витрат можна класифікувати як ремонти і технічне обслуговування предмета основних засобів.

Видатки повсякденного обслуговування визнаються не в балансовій вартості предмета основних засобів, а в доходах чи витратах [3].

На відміну від незначного ремонту, більш значимий, при якому замінюються істотніші деталі по іншому відображається. Відповідно до п.13 МСБО 16 „Основні засоби” суб'єкт господарської діяльності признає собівартість деталі яку замінили відповідного об'єкта в балансовій вартості предмета основних засобів, коли видатки уже здійснені, у випадку коли дотримуються зазначених критеріїв.

Видатки які спрямовані на усунення технічних неполадок, що проводяться у зв'язку з підтримкою роботи здатності об'єкта відповідно до п. 15 П(С)БО 7 „Основні засоби” відносяться до видатків [1].

На даний момент визначення „регулярні технічні перевірки” не використовується в П(С)БО 7 „Основні засоби”. Згідно до цього жодних своєрідностей відображення відповідних заходів в обліку український стандарт не визначає.

Починаючи з 2011 року установам надали можливість використовувати новий підхід у фінансовому обліку для відображення видатків для покращення і ремонту основних засобів який відповідно базується на нормативних актах Податкового Кодексу України.

У податковому обліку при відображенні покращень та ремонтів основних засобів не є основним те чи будуть дані заходи економічно вигідними у майбутніх періодах одразу очікуваних від користування даного об'єкта основних засобів.

Правила які установлені Податковим Кодексом не повинні дублювати правила відображення в бухгалтерському обліку видатків на покращення та ремонт основних засобів, якщо в результаті поданих правил користувачі одержують неправдиву інформацію.

Дана тема відображення видатків на покращення і ремонт основних засобів в обліку є досить складною та водночас цікавою для подальшого розгляду та вивчення.

Література

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 7 „Основні засоби”, затверджене наказом МФУ від 27.04.2000р. №92.
2. Методичні рекомендації з бухгалтерського обліку основних засобів затверджені наказом МФУ від 30.09.2003р. №561.
3. Міжнародний стандарт бухгалтерського обліку 16 „Основні засоби”.

Наталія Бобер, Юлія Рибачук
ВСП «Рівненський коледж НУБіП України»

РОЗВИТОК РИНКІВ ТА ЇХ ІНФРАСТРУКТУРИ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Інфраструктура включає комплекс послуг, необхідних для створення сучасної економіки. Інфраструктура не виробляє продукт в матеріально-речовій формі, вона створює необхідні умови для його виробництва. Однак не слід їй відводити другорядну, допоміжну роль відносно сільського господарства чи промисловості. Недостатня увага до інфраструктури може викликати як утруднення та уповільнення розвитку національної економіки.

Інфраструктура як елемент ринкового господарства можна розподілити на три складові: виробнича інфраструктура; ринкова інфраструктура; соціальна інфраструктура.

Ринкова інфраструктура – система організацій, що забезпечують взаємозв'язки між структурними елементами товарних ринків, яка сприяє вільному руху товарів, безперервному процесу відновлення виробництва і безперебійному функціонуванню сфер кінцевого споживання.

Глобалізація – це об'єктивний процес, який розширює міжнародні ринки, економічні зв'язки між країнами, загострює конкуренцію, породжує проблеми, які потребують негайного розв'язання: глобальна економіка і ТНК; глобальна економіка та розгалужена банківська і фінансова індустрія; глобальна економіка й гроші і кредит; глобальна економіка і масштабні державні борги.

Формування ринкової інфраструктури включає створення комплексної багаторівневої системи, метою якої є задоволення потреб споживачів та інтересів товаровиробників. Інфраструктура виконує функції розподілу, нагромадження, а також маркетингову, комунікаційну тощо. Особливостями розвитку елементів ринкової інфраструктури є те, що деякі з них почали відроджуватися лише кілька років тому. Це, насамперед, стосується товарних бірж.

Інтеграція національної економіки у світову економічну систему в умовах розгортання глобалізаційних процесів та підвищення її конкурентоспроможності вирішальною мірою залежать від наявності сучасної ефективної ринкової інфраструктури, інституціональним структурам якої було б властиве оптимальне поєднання гнучкості, адаптивності та продуктивності.